

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **I. A. R.**, bytom T., Ž. X., zastúpený advokátom J. T. N., so sídlom N. Z., K. č. X., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/14636-113736/2009/990920-r zo dňa 2. novembra 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/15/2010-66 zo dňa 22. júna 2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/15/2010-66 zo dňa 22. júna 2010, **potvrdzuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

I.

Žalovaný rozhodnutím č. I/224/14636-113736/2009/990920-r zo dňa 2. novembra 2009 potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky číslo: 631/230/20912/09/De zo dňa 28.4.2009, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi za porušenie ustanovení §13 ods. 1 písm. a/ v nadväznosti na §14 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 1999 v sume 12 886,67 €. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že

správca dane vyrubil predmetným dodatočným platobným výmerom rozdiel dane z pridanej hodnoty na základe výsledkov opakovanej daňovej kontroly, pri ktorej zistil, že daňový subjekt dodal pre odberateľa P. K., A. v zmysle dodacích listov č. X. – X. zo dňa 17.7.1999 a dodacích listov č. X. – X. zo dňa 19.7.1999 poľnohospodársku plodinu repku ozimnú v množstve 551,65 tony. Vystavenie označených dodacích listov potvrdil ako svedok skladník žalobcu J. B. do zápisnice o ústnom pojednávaní č.j. 631/320/37554/05/Cá,Kn zo dňa 8.6.2005 s tým, že ich vystavil na príkaz žalobcu a následne zapísal do denníka váženia (povinné tlačivo vydané MPSR pre poľnohospodárske podniky) tie isté údaje, ktoré boli na dodacích listoch. Spoločnosť P. K., A. je od roku 1997 v konkurze a správca dane zistil, že v roku 1999 nemá zaúčtovanú žiadnu faktúru za nákup repky od I. A. R., ani nebola vykonaná žiadna úhrada v prospech tohto daňového subjektu. Dokazovaním, ktoré vykonal správca dane, však bolo jednoznačne preukázané, že dodávka sa musela reálne uskutočniť, nakoľko plodina reálne opustila skladové priestory (prešla cez vážnicu) a vodiči uvedených vozidiel potvrdili jej prepravu v takom množstve a na také miesto určenia, ako je uvedené v predmetných dodacích listoch, avšak vyfakturovaná nebola. Správca dane vyzval žalobcu na predloženie evidencie vlastnej produkcie za rok 1999, čím by daňový subjekt mohol preukázať príjem a výdaj poľnohospodárskych produktov zo skladu. Daňový subjekt uvedenú evidenciu ku kontrole nepredložil, čím neuniesol dôkazné bremeno podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. a ani iným spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia. Vyskladnením repky ozimnej v uvedenom množstve vznikla daňovému subjektu daňová povinnosť v zmysle §14 ods. 1 v nadväznosti na §13 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, a to aj napriek tomu, že tieto dodávky neboli v júli 1999 vyfakturované odberateľovi. Daňová povinnosť vzniká dňom uskutočnenia zdaniteľného plnenia, ktorým je deň dodania tovaru, pričom následná fakturácia nemá na tuto skutočnosť žiaden vplyv. Odvolací správny orgán mal za to, že vo veci boli vykonané všetky potrebné úkony, dôkazy boli vyhodnotené v súlade s ustanovením § 2 ods. 3 zákona č. 511/92 Zb. a z procesnej stránky boli dodržané základné zásady daňového konania pri zachovaní práv a právom chránených záujmov daňového subjektu, preto rozhodnutie správcu dane potvrdil.

II.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Nitre ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Krajský súd v odôvodnení rozsudku s poukazom na relevantné ustanovenia

zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov a zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov uviedol, že z pripojeného administratívneho spisu vyplynulo, že správca dane na základe žiadosti orgánov činných v trestnom konaní vykonal u žalobcu ako daňového subjektu kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január – december 1999 a od 19.11.2008 opakovanú daňovú kontrolu, ktorá bola ukončená Protokolom o výsledku zistenia zopakovanej daňovej kontroly č.j. 631/320/11789/09/Cá,Kn,Py z 12.3.2009. Žalobca k protokolu nepodal žiadne písomné vyjadrenie, protokol bol preto prerokovaný v zmysle § 15 ods. 12 zákona č. 511/1992 Zb. dňa 22.4.2009 a na základe výsledkov správca dane rozhodol dodatočným platobným výmerom dňa 28.4.2009 tak, že vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 12.886,67 € a žalovaný toto rozhodnutie na základe odvolania žalobcu potvrdil. Žalovaný pritom vychádzal zo skutkového stavu zisteného správcom dane, ktorý vykonal rozsiahle šetrenie a oslovil i príslušné daňové úrady podľa vystavených dodacích listov k jednotlivým odberateľom vyskladnenej slnečnice a repky ozimnej, vypočul štatutárnych zástupcov spoločností, do ktorých podľa tvrdenia žalobca dodal tieto poľnohospodárske produkty iba na uskladnenie. Vypočul aj konateľa spoločnosti K. P., S. I. P. k predloženým dodacím listom, ktorý o. i. uviedol, že so žalobcom nebolo uskutočnené žiadne zdaniateľné plnenie a s prijatým tovarom ich spoločnosť neobchodovala, iba ho skladovala. Tovar bol prijatý na sklad ako cudzia zásoba, preto sa nejednalo o výkup plodín a tovar nemohol byť ani zaplatený. V daňovom konaní ale bolo preukázané, že príjem tovaru (repky ozimnej) uvedený na dodacích listoch (ktoré korešpondujú so zápismi v denníku váženia) pre spoločnosť P. K., A., B. je potvrdený, dodacie listy sú opatrené pečiatkou a podpisom osoby, ktorá tovar prevzala a išlo celkom o množstvo 551,65 ton repky ozimnej. Nesporne bolo preukázané, že žalobca repku ozimnú v tomto množstve vyexpedoval zo svojho areálu a dodal spoločnosti P. K. A. B., čo ani nepopiera, avšak nepreukázal, ktorému pestovateľovi patrila alebo pre koho prepravu vykonával. Súd dospel k záveru, že správca dane zo zistených skutočností vyvodil záver, ktorý zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami § 13 ods. 1, § 14 ods. 1 a § 20 ods. 1, 2 zákona o DPH. Rovnako správne postupoval žalovaný, keď odvolaniu žalobcu nevyhovел a potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane, nakoľko v tomto prípade sa nejedná o žiadne manko (rozdiel) zavinené zodpovednou osobou; žalobca mal na sklade repku ozimnú, ktorú následne vyskladnil a nevyfakturoval, čím mu v zmysle zákona o DPH jednoznačne vznikla daňová povinnosť za zdaňovacie obdobie júl 1999, ktorú žalobca ako daňový subjekt do štátneho rozpočtu neodviedol. Nemožno vytknúť správcovi dane, keď žalobcovi vyrubil rozdiel dane

z pridanej hodnoty za uvedené zdaňovacie obdobie podľa pomôcok, ktoré mal k dispozícii, resp. ktoré si zaobstaral, aj bez súčinnosti daňového subjektu.

Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že daňové orgány skutkový stav veci zistili v dostatočnom rozsahu a zo svojich zistení vyvodili správny právny záver a vo svojich rozhodnutiach uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie a ako zhodnotili vykonané dôkazy. Preto postupujúc podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP⁴) žalobu zamietol.

III.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie, v ktorom uviedol, že súd prvého stupňa podľa jeho názoru nedostatočne preskúmal zákonnosť postupu a právnych záverov oboch daňových orgánov pri ukladaní povinnosti podľa zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, nakoľko v odôvodnení svojho rozsudku len cituje a opakuje odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, ale neuvádza žiadne nové skutočnosti a právne závery, ktoré by potvrdili jeho rozhodnutie o veci samej. Ani súd nevzal do úvahy žiadosť žalobcu o nariadenie znaleckého dokazovania súdnym znalcom z odboru účtovníctva, čím sa cíti byť ukrátený na svojich právach. Žalobca preto aj s poukazom na obsah podanej žaloby žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava podrobného písomného vyjadrenia k žalobe vzhľadom k tomu, že podané odvolanie neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa už podrobne vyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle koncentračnej zásady v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta OSP), keď oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, a na úradnej tabuli najvyššieho súdu

najmenej päť dní vopred a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 20. októbra 2011 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa ustanovení § 29 ods. 1, 2, 4, 6, 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.), ktoré upravujú dokazovanie v daňovom konaní, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojim

obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 13 ods. 1 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (v znení účinnom v kontrolovanom období, ďalej len „zákon o DPH“), zdaniteľné plnenie je uskutočnené pri predaji tovaru dňom dodania tovaru, a to aj vtedy, ak k zmene vlastníckeho práva podľa kúpnej zmluvy dôjde až zaplatením tovaru.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o DPH (v rovnakom znení), daňová povinnosť vzniká dňom uskutočnenia zdaniteľného plnenia.

Podľa ustanovenia druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia (§ 247 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 prvá veta OSP, pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Odvolačí súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom nezistil dôvod, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych

záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré sú dostatočným východiskom pre vyslovenie výroku rozsudku.

Odvolací súd sa oboznámil s dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Nové Zámky číslo: 631/230/20912/09/De zo dňa 28.4.2009, ako aj s rozhodnutím žalovaného č. I/224/14636-113736/2009/990920-r zo dňa 2. novembra 2009 a z ich obsahu zistil, že odôvodnenie rozhodnutí zodpovedá priebehu sporového daňového konania. V dodatočnom platobnom výmere sú riadne ustálené sporné skutočnosti a správca dane sa s nimi v dostatočnom rozsahu a zrozumiteľne vysporiadal. Rovnako rozhodnutie žalovaného ako odvolacieho správneho orgánu spĺňa zákonné kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko je z neho dostatočne zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom na jeho vydanie, sú v ňom uvedené právne predpisy, na základe ktorých žalovaný rozhodol, ako aj jeho úvahy, ktoré viedli k prijatému záveru.

Odvolací súd sa predovšetkým nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v danom prípade išlo o manko zavinené zodpovednou osobou, ktoré nie je zdaniteľným plnením a platiteľ DPH z neho neodvádza túto daň. Považuje za správny záver žalovaného, s ktorým sa stotožnil aj súd prvého stupňa, že v daňovom konaní bolo jednoznačne preukázané potvrdenými dodacími listami (s pečiatkou a podpisom osoby, ktorá tovar prevzala), ktorým zodpovedá aj záznam v denníku váženia a výpoveďou skladníka žalobcu, že tovar – repka ozimná v množstve 551,65 ton bol vyexpedovaný zo skladu žalobcu a dodaný spoločnosti P. K., A., B., V. S., čím žalobcovi vznikla daňová povinnosť, ktorú si nesplnil. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, že z jeho strany nedošlo k dodaniu tovaru, takže predmetná daň mu bola dorubená zákonne.

Rovnako odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku, že ani správca dane, ani prvostupňový súd nevyhoveli žiadosti žalobcu na nariadenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru účtovníctva, pretože ako správny orgán, tak súd nie sú pri vykonávaní dokazovania viazaní návrhmi daňových subjektov, resp. účastníkov konania, pričom súdu patrí rozhodnutie, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná, podstatné je, aby boli zistené skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Neobstojí ani námietka, že súd nedostatočne preskúmal zákonnosť postupu a rozhodnutia oboch správnych orgánov, nakoľko neuvádza žiadne nové skutočnosti a právne závery; pre prvostupňový súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a ten bol správcom dane zistený a v napadnutom rozhodnutí opísaný (a preukázaný obsahom administratívneho spisu) v takom rozsahu, že k nemu nebolo čo dodať, ani nebolo potrebné dopĺňať dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov, ktoré by boli potrebné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že neboli naplnené žalobcom tvrdené odvolacie dôvody, ktoré by zakladali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, preto podľa § 250ja ods. 3 druhá veta OSP v spojení § 219 ods. 1, 2 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu ako vo výroku vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.2 a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v odvolacom konaní nebol neúspešný a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. októbra 2011

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Bartalská